

Børneantallet her inden for en Grænse af 120 Børn, men her var dengang allerede omtrent 130 Børn, og jeg havde givet Bøste om Optagelse af flere. Jeg skulde altsaa have sendt en halv Snes Børn bort, hvorhen begriber jeg ikke, og vilde fremdeles, da her kun finder Afgang Sted hvert Aars 1ste Maj, i et helt Aar ikke kunne optage et eneste Barn. Men det vilde for en Virksomhed som vor være, jeg overdriver ikke ved at sige, livsfarligt. Jeg har selv paa Holstejnsminde erfaret, og man har andre Steder gjort den samme Erfaring, at naar Tilgangen har været standset saa længe, vil der i alt Fald gaa lang Tid, førend den rigtig begynder igen. Siden jeg modtog det ovennævnte Tilhold, har jeg sagt Nej til en Mængde Begæringer om Optagelse, men det er svært at blive ved dermed, saa meget mere som vi have Plads til flere Børn og uden Vanskelighed kunde have dem. Siden 1ste August dette Aar have vi Børnene fordelt i 3 fuldkomne selvstændige Hjem, hvert med sin Familie som Plejeforældre, hvert med egen Husholdning, Legeplads osv., og hvert Hjem kan uden Overskyldning modtage 50 Børn. Kun Skolen og Arbejdet er fælles. De hyre Forhold her ere fremdeles særlig stiftede for et stort Hjem. Foruden de ualmindelig smukke Naturomgivelser, der ere af en stor Betydning for Børns uvilkaarlige Udvikling og Paavirkning, er her et rigt Materiale til stadigt og afvekslende Arbejde, som interesserer Børnene samtidigt med, at det opdrager dem og giver dem Forstaaelse af Livsvirksomheden i forskellige Retninger. Der er, det tror jeg med god Samvittighed at turde sige, heller ikke her paa Himmelbjerggaarden noget misfornøjet Barn — at adskillige af dem hellere vil være i deres Hjem, er naturligvis en anden Sag. Skal det nævnte Tilhold opretholdes i sin Strengthed, saa er det min Overbevisning, at det til en vis Grad vil være at sætte den naturlige Udvikling her i Staa.

Med dyb Taknemlighed erkender jeg, at vi her have mødt en overordentlig Velvilje og Støtte saavel fra Staten som fra velgørende Institutioner og private, men det er alligevel saaledes, at vi fra Dag til Dag maa kæmpe haardt for Tilværelsen. Som næsten alle andre, der arbejde i de hjemløse og forsømte Børns Tjeneste, leve vi under et stadigt og knugende pekuniært Tryk, som man tidt er nær ved at forrage under, og som til skynde og sidst gaar ud over Børnene — man er ikke i Stand til at gøre for dem, hvad man burde og gerne vilde gøre.

Den Oversigt over „Himmelbjerggaarden“s Indtægter og Udgifter i Aaret 1ste Juli 1898 til 30te Juni 1899, som jeg atter her tillader mig at vedlægge, viser, at vi for Djebliffet arbejde med et Understud paa 16,324 Kr. 81 Øre, i aldeles overvejende Grad stammende fra Bygningen og Udstyringen af de 3 Hjem. Og dog mangler der i saa Henseende endnu meget. Her er nu 2 Skoler, medens her burde være 4, thi Børnene kunne ikke godt undervises i mindre end 4 Klasser, især da vi havde modtaget et betydeligt Antal mere end almindeligt indskrænkede Børn. Som det nu er, maa vi vandre omkring med de to Klasser, som vi bedst kunne. Sygelokaler have vi slet ikke, saa lidt som Lejlighed til at indføre en Smule Sløjd om Vinteren, og det Gymnastiklokale, vi foreløbig have indrettet, er mere end mangelfuldt. Vandforsyningen er saadan, at vi hele Sommeren har maattet køre Vand til alle 3 Hjem, og det maa vi endnu bestandig. Det er saare vanskeligt at gennemføre Arbejdet her under disse Forhold.

Det er ikke mit Driste at sige mere, end der er strengt stemmende med Virkeligheden, men det er min faste Overbevisning, at der her er grundlagt et Hjem, som vil kunne udføre et lykkeligt og frugtbart Arbejde for Landets forsømte og vildfarende Børn, ifald det ikke trykkes til Jorden af Pengesorger og Pengemangel. Skulde den høje Regering og Rigsdag kunne mene det samme, saa beder jeg dem af et fuldt Hjerte at se med Velvilje paa denne min Ansøgning og, hvis det paa nogen Maade er muligt, komme Hjælpet her til Hjælp.

Underdanigst

L. Budde,
Forstander for Børnehjemet „Himmelbjerggaarden“.